

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legczélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
Negyedévre **3 korona.**

REGÉNY.
(4. folytatás.)

FOGADÁS SZÍVEKRE.

Irta: Lónyay Margit.

III. Ismerkedés.

JÓ, hogy együtt találalak, mindketten egyszerre fogjátok hallani idejövetelem okát, — szolt az ügyvéd, belépve, s neje mellé a dívánra ülve, aztán elővette a Kardoss levelét s folytatá: E perczben vettem e levelet valami Kardoss nevű főhadnagytól, de nem válaszoltam reá, míg veled nem beszéllek, kedves Margitom. Ime, hallgassátok meg a levél tartalmát, aztán mondd meg mi a te nézeted, kedves nőm — s e szavak után hangosan felolvasta a levelet s az ahoz mellékelt tábornok levelét.

— Oh, a jó Kardoss bácsi még él s kegyelettel gondol szegény megboldogult jó apámra — szolt Margit, egy szemébe lopódzott könyeseppet törölve ki abból. — Jó atyám sokszor és sokat beszélt Kardossról, aki a száműzetés kenyerét megosztá vele, s ki együtt tért vissza hazánkba atyámmal, bár sohasem láttam őt, de azért atyám leírása után igen jól ismerem.

— Nos, hát mi legyen a válasz a levélre? — kérde a férj.

— Mi lehetne egyéb, mint

az, hogy szívesen látjuk, bármikor jő, elkísérjük atyám sírjához, hogy ott leróhassa atyja kegyeletét, elkísérjük mindhárman — felelt Margit.

— De feleded kedvesem, hogy a levél írója is katonatiszt, s az én házamhoz katonatiszt nem járt soha!

— Tudom, de az mit sem változtat a dolgon.

A főhadnagy nem a maga személyében akar nálunk tisztelegni, hanem atyja megbizásából, annak óhaját akarja teljesíteni s ezt a kegyeleti ténykedést megtagadnunk bűn volna atyám emléke ellen.

— De mondd csak, kedves atyám! — szólalt meg most az eddig szótlanul ült Elza, — tulajdonképen miért ellenszenvezel te annyira a katonatisztekkel, hogy soha egynek sem nyitod meg házunk ajtaját, sőt most is, midőn egy ifju atyjának kegyeletét akarja leróni megboldogult nagyatyám sírjánál, kifogást emelsz azért, mert ez a fiatal ember történetesen szintén katonatiszt. Én mégis szeretném tudni ellenszenvednek alapos okát!

— Gyermek vagy te még

LÁNCZY ILKA.

ahhoz. leányom, — szólt az apa, — az én ellenszenvem okát ha el is mondanám, nem értenéd meg, vagy ha megértenéd is, nem tudnád annak mélységét felfogni.

— Oh, atyám, én már nem vagyok annyira gyermek, mint aminőnek te tartasz, — szólt Elza, nem minden fájdalom nélkül s több önérzettel, mint amennyivel szülői előtt máskor beszélni szokott, — biztosítalak, nem vagyok annyira gyermek s ha elmondod indokaidat, lehet, hogy annak mélyébe épen nem fogok tudni behatolni, de megérteni fogom s már csak azért is megmondhatnád, hogy női kíváncsiságomat kielégítsd.

— Te kis bohó, — szólt most az apa, végigsimogatva leányának homlokát s megesókolva azt, — mit érsz vele, ha meg is mondom? De, hogy ne hidd, miszerint atyád titkolózik előtted, ime elmondom ellenszenvem indokát, még talán nem is annyira ellenszeny, mint előrelátás s elővigyázat. Lásd, gyermekem, a katonatisztek már pályájuknál fogva sínesenek kötve a családiassághoz s így folyton változtatva állomásaikat, változtatják érzelmeiket is; én pedig nem akarom, hogy házamhoz járjanak, esetleg barátságos érzületet kössenek, aztán távozva, feledjenek. Jobb nem ismerni oly érzelmeiket, melyeknek megváltozása fájó érzést kelt az emberi kebelben. Ennyit mondhatok, ha megértettél jó, ha nem, több felvilágosítást nem adhatok. — Aztán nevéhez fordulva, kérdé: Tehát válaszoljak s a válaszban meghívjam a főhadnagyot?

— Mindenesetre, kérdd, hogy holnap a déli órákban jöjjön, mi mindhárman vele megyünk a sirboltba.

Az apa szót sem szólva, távozott.

Elza, apja felvilágosítására nem adott választ, szemei elmerengve tekintettek a szoba egyik sarkába, egészen átadta magát szokásos ábrándjának, — hogy megértette-e, s méltányolta-e atyjának nézeteit, ki tudná azt megmondani? Ki tudna a női kebel rejtekébe bepillantani. Mint a tenger, mély ez, melybe a legvakmerőbb buvár is csak nehezen és nagyritkán tud lehatolni, hogy felhozza onnan a tenger legdrágább termékét: a halványszínű gyöngyöt.

Az ügyvéd irodájába ment s negyedóra mulva szolgáját zárt levéllel küldte Kardoss huszárfőhadnagy lakására.

A fiatal tiszt egy ujonnan vert ezüstforintost nyomott a szolga kezébe, átvette a levelet s a szolga távoztával mohó vágygyal bontva fel azt olvasá:

„Tisztelt főhadnagy ur! Vettem s közöltem családommal küldött szíves sorait. Igen tisztelt atyjának kegyelete nőm apja emléke iránt, mélyen meghatotta különösen nőmet s az ő valamint magam nevében is szívesen adjuk meg az engedélyt, hogy tisztelt atyjának kegyeletét lerója drága halottunk sirjánál, de nemcsak megadjuk az engedélyt, hanem kérjük, szíveskedjék a holnap nap déli óráiban minket felkeresni s mi — egész családom — szívesen kísérik el önt a megboldogult örök nyugalomához. Készséges tisztelője

*Nagy Aladár,
hűles ügyvéd.*“

Ez a levél többet mondott, mint amennyit a főhadnagy legmerészebb reményében is gondolhatott, nem csak bejut a házba, hanem egyszerre megismeri az egész családot, megismeri a szép Elzát is, háborítatlanul szólhat vele, s igen természetes, ha már egyszer belép a házba, bármily nagy legyen is ellenszenve az ügyvédnek a tiszték iránt, a legdurvább sértés elkövetése nélkül azt nem teheti, hogy az egyszer házába elfogadott tisztnek a további látogatásokat megtiltsa. Így jární fog a házhoz, udvarolni fog Elzának és . . . megnyeri fogadását!

A könnyüvéru katonatisztnek semmi más nem jutott eszébe, mint a fogadása, még csak gondolni sem mert, vagy inkább nem akart arra, hogy ennek a látogatásnak más s reá nézve még komolyabb következményei is lehetnek. Pedig az életben sokszor a legkisebb mozzanat a legdöntőbb befolyással van az ember jövőjére. Vajjon, Kardoss főhadnagy öröme teljes volt-e, hogy megnyeri a fogadást? Majd meglátjuk!

Mintha semmi sem történt volna, oly nyugodtan ment Kardoss főhadnagy az esteli megszokott órában a tisztikaszinóba. Mintha semmisen történt volna, oly közömbösséggel ült le megszokott helyére, és eredt beszélgetésbe ott lévő tisztársaival, csupán annyi változás volt nála, hogy társalgása másokkal vidorabb, elevenebb, sőt mondhatnók élezzekkel szikrázóbb volt, mint máskor lenni szokott; de ez nem tünt fel tisztársainak s mivel senki semmiféle kérdést nem intézett hozzá, nem is szólt senkinek semmit arról, hogy haditerve mennyire közel áll már a megvalósuláshoz.

Másnap reggel tíz órakor a virágáros elküldte a valóban diszes, csinnal és izléssel kötött nagy méretű koszorút, melynek úgy virágjai, mint a szalagja és felirata kifogástalan, s a legkitünőbb izlésű követelményeket is kielégítette volna.

Déli tizenkét órakor Kardoss öltözéséhez látott, diszruháját vette fel, szolgája ügyesen rendezte szép haját skondorra felsütötte bajszát s midőn a tükörbe nézett, önelégülten mosolygott önmagán, de volt is miért! Ha az őskor Adonisei magyar huszártiszti ruhában jártak volna, bizonyára csak ilyenek lehettek vala, mint ahogy most Kardoss főhadnagy kinézett. Az a buzavirág, kék sűrű aranyzsinórzattól csillogó atilla úgy a testéhez feszült, mintha alatta derékfűzöt viselt volna, s a karesu deréken átkötött kard úgy fénylett, hogy mint szolgája mondani szokta, megborotválkozhatnék fényében az ezredes úris, vérvörös aranysujtásos nadrágja, a legszabályosabb izmokat tüntették fel, s fényes eszímáin esengett a sarkantyú taréja valahányszor egyet lépett. De a külsőségekhez hozzáillő volt a főhadnagy arca is. Férfias nyíltságot eláruló homlok, szép fekete fürtök, hasonló színű szemöldök s bajusz vette körül a finom metszésű szemeket és szabályos ajkát, míg a szemek mint két csillogó parázs égtek bent a sötét árnyú szemöldöktől fedett üregekben. Hófehér finom kezét egészen uj keztyük fedték s fejére kissé oldalt csapva, tegnap vásárolt uj sapkát tett a főhadnagy.

Öltözékével teljesen elkészülve, midőn a városház tornyának zónarendszerű órája elkongatta a tizenkettőt,

a teljesen díszbe öltözött Matyi legény karjára vette a nagy koszorút s gazdája előtt megindulva haladt az ügyvéd lakása felé, azon utasítással, hogy odaérve, a kapunál várja meg főhadnagyát.

Matyi alig állott tíz percet az ügyvéd kapuja előtt, mikor a főhadnagy is megérkezett. Hej, mert ugyancsak katonai lépésekben haladt át azon a három utczán, mely lakását az ügyvéd házától elválasztotta.

A kapun belépett s az üveggel fedett folyosón haladt, mikor az egyik szárnyajtó, mely a folyosóra nyílt, feltárult s az ügyvéd állott előtte ezen szavakkal:

— Nagy Aladár ügyvéd vagyok, örülök, hogy meghívásunkat elfogadta, — mily gyönyörű koszoru, — tette utána, a szolga kezében levő koszorura tekintve.

— Kardoss Géza főhadnagy vagyok, — mutatta be magát meghajolva a jött tiszt, — fogadja köszönetemet szíves meghívásáért s hogy alkalmat nyújtott atyám kegyeletét leróni néhai barátja emlékenél.

(Folytatása következik.)

~ Népdalok. ~

I.

Ágról-ágra száll a madár...

*Ágról-ágra száll a madár dalolva,
Ha igazán megszeretnél, be jó volna.
Csillag lenne a szívemből,
Egy ragyogó, szép mennyország,
Úgy szállna le minden este
Kedves rózsám, tehozzád.*

*Ne vess meg és ne ítélj meg engemet,
Hogy a szívem újra éled, újra éled, újra szeret.
Tudod te jól: a szerelem
Olyan, mint a tenger árja:
Ide csapong, oda csapong,
Ninesen annak határa!*

II.

Vedd ki rózsám piros selyemkendődet...

*Vedd ki rózsám piros selyemkendődet,
Most megyek el, most búcsúzó tetőled.
Bánat gyöttri boldogtalan szívemet,
Árvaságra szánt az Isten, szánt az Isten engemet.*

*Visszanézek még egyszer a felvégen,
Ne integess a kendőddel, fáj nekem.
Integteték én is, haj, de nem lehet:
Törülgetem a könnyező, a könnyező szememet.*

Blaha Lujza.

A „régi Budapest“ utczái.*

Irta: **Jókai Mór.**

Mikor a délolaszországi fővárosokat végig járta az ember, ahol úgy kiabálnak az utczán, mintha fegyverbe szólítanak a lakosságot a hitetlenek ellen, pedig csak paprikát meg paradicsomot árulnak s azután visszakerül a kójutató a magyar fővárosba, szinte meglepi az a csendesség, ami itthon minden utczát, piacot betakar.

Hajh! nem így volt ez a hajdani boldog időkben, amikor én Pestre fölkerültem ügyvédbojtárnak, akit még akkor jurátusnak hívtak. Csak Pestről beszélhetek, Budára nem jártam — ott csendesség volt. — Annál több volt a hang Pesten.

Már korán reggel hangzott a kapuban a milimári lány csengő szózata: „Káfnz a mili, oder a gutsz obers!“ Utána következett a homokáruló asszony erősebb hangja mélabus akezentussal: „Káfnz Szó-ond!“ Mert homokra nagy szükség volt akkor. Bizony nem eresztették ám be a parkettet viaszkkal s nem kefélték fel csuszamlósra, hanem behintették a pallót tisztességesen szép, apró homokkal, hogy tiszta legyen a szoba: ahogy az egykoru táncztermet a népdal megörökíté:

„Hogy itt a tisztán,
A palló deszkán:
Nem leszek többé nyoszolyóleány.
Nem ülök többet a vőfély mellé.
Ha leszek, leszek,
Menyasszony leszek,
Ha ülök, ülök vőlegény mellé.

Következett bizonyosan erre az ószeres programmszava, az orrhangon elzengett: „Handle wósz!“ akit a kutyák megugattak. Kutya volt minden háznál.

Még több baja támad a házörző állatokkal a drótos atyafinak, amíg a kapuban állva a jelszavát elkiáltotta: „Rájne pinte, héfe flikk!“ de annak már szegesvégi botja volt, tudta védelmezni magát.

Honfitársa az üveges tót, már csak az ablakon kiáltott be: „fénszter mók!“ de azt minden ablakon bekiáltotta. Künn az utczán már hangosabban nyilatkozott a vállalkozási szellem.

A taksonyi szekeres kiabálta a saroglyából: „Krumpli káft!“ félig magyarul, félig németül; a soroksári zsuppos gazda ellenben egész korrekt németiséggel: „Strowa káft!“ A vértesi meszes ember annál szebben tudta kivágni ezt a szót: „Ka-lik!“

Olasz nyilatkozat is érvényesült: a salamuccio nagy szatyorral a vállán ügetett végig a gyalogjárón, ez egyetlen szóból álló programmal: „kező“, ami olaszul valószínűleg sajtót jelent.

Azonban a magyarságnak is elég lett téve az olajáruló palotai menyecske által, aki ezt a szót: „olaj-it!“ olyan pompás gixerrel tudta kivágni, hogy annál szebbet az operában sem lehetett hallani. Az pedig nevezetes olaj volt: parasztszítán faesart lenmagolaj: ami a bohém-világ s a gurmand demokraczia előtt nagy kedveltségnek örvendett, mint kiegészítő része a lenmagolajos káposztának, ami netovábbja a delikatessenek.

Határozottan sovínista volt különben a köszörüs, aki az utczán gyakorolta a művészetét, mert az nem énekelt mást, mint „két garas éles, egy garas fényes!“ A mostani örült köszörüsök nem kiáltanak semmit.

*) Aurorából.

Ellenben a dunavizes embernek hite és meggyőződése tiltotta más nyelven árulni a vizet, mint németül: a kétkerekű kordé mellett, hol maga, hol a felesége jajdulva fel e szóval: „Dónawó-ósz!” Néha a kordéba fogott számár is sietett közbeénekelni, ami szép triót adott ki.

Rokonszenves alak volt a többek között a sipoló rongyász, aki targonczáját mindenféle üvegből készült drágaságokkal körülaggatva, tilinkóbillgeléssel járta végig az utcákat; a kapukon beénekelve „hó-ózz ringyet rongyot, kenderkóczot, üveget, csontot hóózz!” Ezt nem ugatták meg a kutyák: a gyerekeknek pedig épen kedvence volt: rubintos gyűrűket osztott nekik — ólomból.

Egy ilyen rongyszedő nagyra fölvitte a dolgát,

—♦— Az „Ohio“-i csodafa. —♦—

meggazdagodott: a fia aztán nagy préda lett. Egyszer az apja akkor nyit be a kávéházba, mikor a fia javában traktálja a korhely kompániát. Az öreg odaszólt a fiának: „Szám! Te még sipolsz!” — S bizony sipolt.

De mégis csak legnépszerűbb alak volt a városban az a fehérkötényes legény, aki egyik kezében szénnel fűtött pléhatlant, a vállán gyékényszatyrot czepeelve e buzdító szót hangoztatá: „warne wüerst!”

Egyszer a zrinyibeli hazafiak rávették, részint biztató szóval, részint susztertallérokkal a derék kikiáltót, hogy kiáltsa ezentul magyarul e közkedveltségű hirdetményt, melynek formulája ekkép hangzott: „tüzes, meleg, forró, lánggal égő kolbászt!” Erre én jól emlékezem. Azonban nem sokáig gyönyörködhettem benne, mert a városkapitány betiltotta ezt a nyilatkozást, azt adva

okul, hogy annak a dallama nagyon hasonlít bizonyos liturgia végső verséhez.

A fiakkerállomásoknál nagy volt a vitatkozás a kocsisok közt, melynek tenora megközelítette egynémely községtanács parlamenti értekezését, félbeszakítva a közeledő kuntsaft által, akkor „Fahr mer euer gnadu?” s aztán hangosan az „aufschaut!”

Egyszerre megelevenül az utca: gyermekserg rohan előre nagy hujjával, középen a vándor komédiás csoport. Elöl egy kétpupos tevé, melyen pirosruhás szerezesen ül, két felől kezeügyébe eső üstdobokat püfölvé, nyomában a társaság primadonnája, flinczerlis szoknyában, fehér lovon ülve, bohócok gyalog és tenyerükön járva, hátul az ezermester, rabszolgáktól húzott kurrikulumon, tollas-sisak a fején: deklamál hét-féle nyelven s árul hétféle balzsamot potom áron: ellenben fogat húz ingyen.

Beljebb hatolva a városba, ott találjuk éppen a nemzeti színház tőszomszédságában, a régi botanikus kertben az állatseregletet. A kapuban czilinderkalapos ur fujja a trombitát keservesen s közbe-közbe magyarázza ékes magyar nyelven, hogy odabenn a deszkabórdában látható „tefe, mefe, korkodélus, amerikai majom.”

A városház előtti téren cigányzene hangzik, ott táncolja a verbunkost hat szál huszárlegény, biztatva az ácsorgó fiatalságot: „csapj fel pajtás katonának!” Akit elránthattak, mindjárt fejébe nyomják a pántlikás esakót, úgy viszik dalolva magukkal végig az utcán.

No de déli tizenkettőt üt az óra: itt az ideje a marhahajtásnak. Bömbölő gulyákat terelnek keresztül a város legszélesebb utcáin, kísérve mészároslegényektől és óriási szelindekektől. Akad egy tulok, akit elővesz a rossz sejtelem, kitör a csapatból neki az utnak, merre tág a világ. Annak aztán utána valamennyi szelindekkel, hangzik az uszítás jelszava: „Fassz órwájschel! (Fogd a fülét), míg végre elfogják s kötelek kötve a két szarvára, hozzák nagy diadallal vissza, kutyák esaholása s ötven gyerek zshivaja mellett, kik az utcát szeltében elfogó kötélbe kapaszkodnak.

Ez a jelenet is elmúlik, szabad tér marad a verklisnek az utcán, aki felesége éneklése mellett nagy viaszkos vászonról magyarázza a legújabb hirhedett gyilkosságot a kíváncsi közönségnek, melyet széjjelriaszt a nagy ostordurrogással, esengéssel vágató gyorskocsi, meg a trombitaszóval érkező delizsáncz.

Aki még többet akar hallani, elmegy a Dunaparttra, ahol mindenek felett gyönyörködhetik a nagy terjedelmű kofaasszonyságok kölesönös nyájaskodásában, melyet kórusként kísér a dunapart ezölöpverők sulyok puffogása, megelőzve a csatakiáltástól: „hóba cziba, huzd rá!” mely tíz kötélnek egyszerre megrántását eredményezi. Mélabusan vegyül közre a Dunán felfelé vontató hajós fulajtárok folytonos kiabálása a lovaikra, akiknek a megrakott gabonás hajóról másfélőles bükkfa tülökkel adnak utasítást, melynek hangja mérőföldnyire elhallik.

Délutánonkint zeng az utca a polgári zenekar gyászindulójától. Előkelő halottat kísérnek, — kifélmenet Don Sebastian kardalával, visszajövet a „meghalt a eselszövövel” a gyászoló családot.

Aztán következik az esteli harangszó, melynek hangját még mindig nyelik el a háromemeletes házak utcasorai, mint most. Csak a hazatérő társzekerek zörgeése van még hátra.

Kilencz órakor megzendül a czapfenstreich. Tizenkét ezreddobos egy sorban masirozik a Károly kaszánya előtti országuton s veri a takarodót, melynek dobpergését az utcai fiatalság kíséri az ismeretes nótával: „haza, haza, jó katona! otthon vár a jó vacsora.” vagy a másik variációt, ami sokkal elihetőbb: „kenyeret, kenyeret, kettőt, kettőt, csontot, csontot másfél fontot.” A Neu-

gebäude négy szögletén ellenben trombitaszóval ismétlik a hívogató szót a lovasoknak, mire siető katonák léptei verdesik a járdát. Egy órával később, mikor színházak záródnak, megindul a kocsizőrej, ekvipázsok, fiakkerek rohognak végig az utczákon, a gyalogjárók hangosan közlik észrevételeiket a darab fölött s bucsuznak egymástól, csengetnek a kapukon, ahol az nem használ, ütik a bot fejével az ajtót; míg a zaj elesendesültével szóhoz juthat az ábrándos gavaller, ki imádjának éjjeli zenét ad az ablaka alatt: a cigányok érzékenyen húzzák a vagabunden-polkát a csendes éjszakában.

De azért még nincs vége a város zajának.

Éjjel tájon megnyílnak a Zrínyi, a Két pisztoly ajtajai s nyomul előre a magát kimulatott jurátus se-reg, ott benn hagyva a pipafüstös odúban a kozákokat.

Végig énekelnek az utczán. A legújabb gonydal ez, melyet stájeris nótára énekelnek: „Már isten néki, Szokjunk rá, járjunk rá a német tánczra, Ugyis már régen rászédtek, rávettek A szolgálánczra.”

A daloló csoport az utczát szélteben elfogva, vonul végig az országuton. (Akkor még úgy hitták.) Közbeesik a szabólegények herbergje. Azok is mulatnak, valami lakmározásuk van, a nyitott ablakon át kihangzik az utczára a nóta.

„Attila, Lehel, Árpád. Elmult dicsó unokád!”

Micsoda? A szabólegények merészkednek Attiláról, Árpádról énekelni! A jurátusok csak azért is német nótára gyujtanak rá a herberg előtt:

„Als die Schneider Hochzeit hatten, Da waren alle froh,
Da tranken alle Schneider, Neunundneunzig Schneider,
Aus einem Fingerhut, Aus einem Fingerhut“.

Erre a gonydalra a hős szabólegények kirohannak az utczára, s halálra szánt elkeseredéssel kemény verekedést kezdenek a jurátusokkal, aminek talán niebelungi harc lett volna a kimenetele, ha hirtelen dobpergés nem vegyül a zaj közé. Ime itt közeledik lélekszakadva egy szál városi hajdu, sebes pörgetéssel verve a dobot. Ez azt jelenti, hogy „tüz van!” Félreverik a harangokat: minden toronyban, „bimm, bumm!” ha egyik elhagyja, a másik folytatja. Erre a jurátusok és szabólegények mind rohannak a hajdu után tüzet oltani, ami a publikum dolga.

Igy végre elesendesül a város, csak adunai malmok pítlének kepelése, s a várost körülvevő moesarak békamillióinak brekegése tartja ébren az éjszakát, föl-fölriasztva a kaszárnyák előtt strázsáló katona jelkiálltásától, mely a város végéig elhangzik a csendes éjszakában: „abgelöst! Halt wer da? Patrol vorbe!”

És most mind ennek a szép hangos világnak vége. Csend uralkodik Budapesten.

Minden fáradozás, sőt áldozat is, mely a nemzet szellem-óriási emlékének kegyeletes megőrzésére vonatkozik, bőven megtermi kamatait a hazafias lélek erősödésében, az együvé-tartozás, a nagy példákön való lelkesülés érzéseinek hathatós gyarapodásában.

Wlassics Gyula.

A szerelem olyan, mint a létra. Minél magasabban szállunk fel rajta, annál szédítőbb.

Daudet Alfonz.

Ami a költőt inspirálja.

Részlet a „Modern mithologia” ezimű, képzeletben irt irányregényemből.

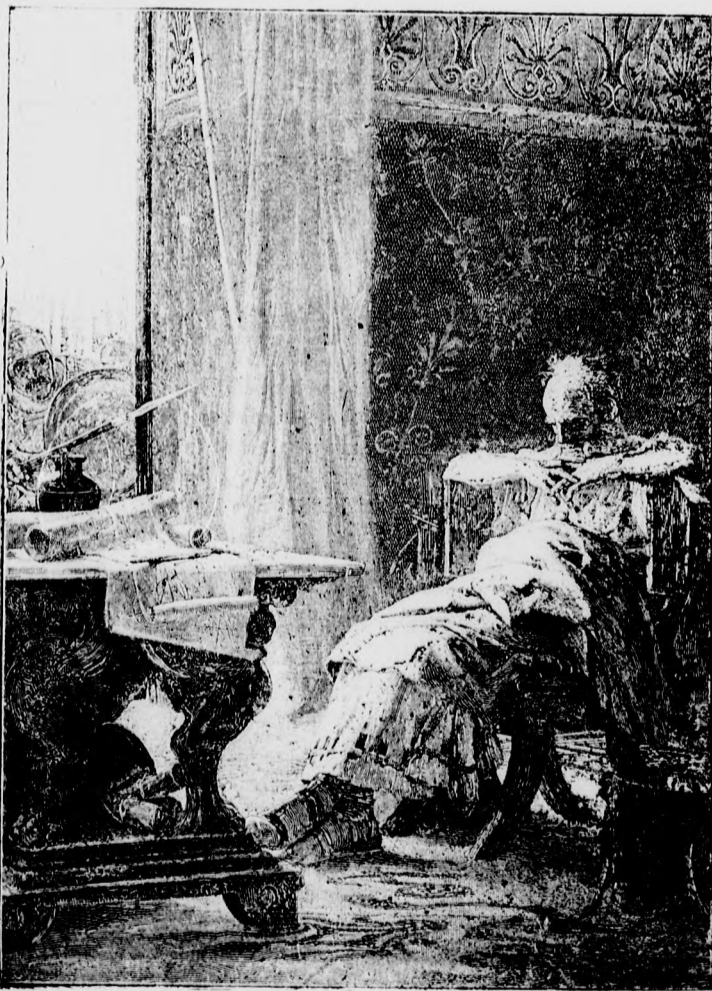
(Pályamunka.)

Példás rendtelenségben (mert miért ne lehetne ebből is példát adni a hálás utókornak) hevert asztalomon huszonnégy kötet regény, tizenkilenc tudományos munka és négy évfolyambeli szépirodalmi folyóirat. Summa summarum ötven könyv. Forrásul épen elegendők volnának egy szerény értekezés plagizálásához.

Mivel pedig korunkban csak a képes levelezőlapgyűjtés mulja felül divat tekintetében a pesszimizmust és mivel én ama gyűjtéssel talán inkább finanziaális, mint erkölcsi meggyőződés szempontjából nem foglalkozom, ha egyáltalán meg nem akarom tagadni a divatot, kénytelen vagyok pesszimista lenni. Gyakorlati haszna, hogy kiadásaim levélbélyeg rovata nem nagy hasznót ígér a postának. Hogy tehát korszerűségemet tényleges argumentummal igazoljam, minden igyekezetem oda irányult, hogy egy szecsessziós értekezést plagizáljak a világ legnagyobb pesszimizmáitól.

Épen Schopenhauer: A nemi szerelem metaphisikájából irt értekezésből böngészem a kiollózásra alkalmas részleteket, midőn valaki gyöngéden vállamra teszi kezét. Egy eszmeigértés közben megzavart philosophus méltó boszuságával fordulok hátra és már felnyit ajkam a rettenetes káromkodásra (ezt is úgy loptam valami Jókai-regényből): „Azt a Judás apostollal összezimborázt”... Tovább nem folytathattam, megfagyott a szó nyelvemen. Itt állt előttem Vénus, az isteni fenség teljes pompájában!

Nem akarom ezzel azonban azt mondani, mintha az olympusi istenekkel valami keresztkomaságban volnék, sőt, hogy a gyanu leggyengébb árnyékát is elhárítsam magamról az iránt, hogy első tekintetre felismertem volna Aphroditét, ünnepelesen kijelentem,

—♦— Gallilei halála. —♦—

— hogy a gyönyörű istenasszony egy nagyvilági hölgy eleganciájával kezét nyujtva, bemutatta magát:

„Je suis Venus de Olymp.“ (Hát már francziául is tanulnak a klasszikus istenek?)

Lévén pedig a francia nyelv gyenge (nagyon is gyenge) oldalam, csak úgy Bendeguz nyelvével feleltem neki:

— Szívbeli örvendek a magasrangu ismeretségnem.

Nem vette „örvendetes tudomásul“, vagy legalább úgy látszott, nem sokra respektálja szívbeli örömet, mert minden apropos nélkül kényszerített a tárgyhoz térni.

— Tudja-e barátom (már hogy a . . . tudnám?), hogy Jupiter, az atyaisten, rettenetesen dühös a férjemre?

— Halvány fogalmam sincs róla. (Mi közöm nekem a nyugalmazott istenek haragjához?)

— Igen, Jupiter apó ultimatumot adott Vulcanusnak.

— No, abból ugyan alig lesz transvaali háború!

— Ugyan, ne bolondozzon, — szólt ingerülten a szép asszony, — beszéljünk okosan!

— De hát miért kell ezt nekem tudnom, kedves madame?

— Kérni akarom valamire, szeretett barátom. — Jupiter dühös, mert nincs villáma; Vulcanus retteg az öreg haragjától, mert nincs egy tűzrevaló irodalmi munka, amelylyel tüzet szítson. Szóval az én kedves uram „tűzelőanyagzavarban“ szenved. (Oh, homoeopatia! Ez is a te korösszülött betegséged?)

— Nagyon helyes, azaz, hogy nagyon helytelen dolog ez kedves istennő. Hasonló sorsom van a boldogtalan istennel: én meg pénzzavarban gyöttrődöm. Őszinte részvételemet küldöm a szerencsétlen bajtársnak, aki még annyival is boldogtalanabb, hogy . . . (boldog házasságát akartam említeni), hogy az atyaisten haragját bátorokodik . . . izé . . . kényszerül magára vomni.

— Segítsen rajtam, kedvesem: írjon valami tűzrevalót!

Hogy én még valami tűzrevalót irjak! Hogy meri nekem ez a nyugalmazott, özönvizelőtti szépség ezt mondani?! Időt, helyet! Ezért meglakol az az olympusi muzeum!

Csak ne tudna olyan szép szelíden rám nézni azokkal a gyönyörű karbunkulus szemekkel. Ez a szempár, ha belenézek, elfeledtet olympust, özönvizet, Vulcanust, no meg a többi, csak őt látom, őt, a fenséges, ideális, isteni alakot.

Valamit csak kellene már szólni, nem árulhatom el, hogy haragszom és szerelmes vagyok.

Egy közkedvelt fráziával akartam elújni a dolgot:

— Válogasson nagyságod az akadémia kiadásai közt, bizonyonnyal akad köztük tűzrevaló is!

Mosolygott. Oh, ez a mosoly! Ez a bűvös, ígésző mosoly! Ha így állt volna annak idején Juno és Minerva közt, nagyon megkönnyíti Páris munkáját. És mikor szólt! Oh, égi harmónia!

— Számár! (ezt zárójelbe tehetné volna!) Talán azt hisz az akadémia kiadásait Vulcanus is fel tudja használni? Ha journalistica oly fáradságtalan előszeretettel igyekszik az egész akadémiaát pokolra küldeni, abból még nem következik, hogy ott hasznát is lehetne venni!

Szomoruan tekintetem az asztalomon heverő könyvekre. Volt köztük néhány a szóban forgó kiadásokból is.

Nagyszerű eszmém támadt hirtelen.

— Hát a reménydús aranyifjúság szerelmi zengeményeit nem használhatná fel, kedves (?) férje? És elképzelttem, milyen életképes mennyköveket lehetne azok lángjánál kalapálni!

Rám nézett. Ilyennek képzelem Desdemona arcát, mikor a „Peleskei nótárius“ megakadályozza Othellót istentelen szándékában. De csak egy pillanatig tartott ez a hálás tekintet, az örömtől sugárzó arc ismét visszanyerte milói alakját. A már félig kiejtett „heurekát“-t közepén kettéharapta. (Így is hatásos volt — sóhajtásnak!)

— Ne gúnyoldják, hagyja el! A költő szent, kinek személynét gúny nem érheti, még ha önképzőkori tag is!

— Akkor hát nincs más hátra, mint hogy Jupiter apánk, villám hiányában, a néppárti vezérkolompok replikáival mennydörögjön. (Ennek biztosan nem vesz ki a magja soha!)

Erre aztán elhagyta az isteni phlegma Aphroditét, fölemelte azt a kis fehér kaesót (az alabastrom szégyenli magát mellette,

— mondaná valami poéta), — hallottam egy csattanást, láttam vagy hat millió csillagot (lehetett köztük üstökös is) és abban a pillanatban — tekintve a helyzet kritikus voltát — kiszaladt ajkamon, hogy hajlandó vagyok tűzrevalót írni.

Hanem az a csillag vizióval komplikált csattanás! Egy isteni pofon szükségszerű következménye!

Ugy látszik, érezte a madame, hogy igazságtalan volt irányomban, amely jogtalanság megtorlását — tekintve, hogy Verbőczy népéhez tartozom — logice következtethette, mondom, mindezt érezve és inducálva (ennek a szónak alighanem én leszek az apostola), átkarolta nyakamat, kiengesztelésül egy isteni csókot nyomott bántalmazott arcomra, egy másikat a helyreállítandó béke zálogául homlokomra (valószínű ez volt a muzsa csókja!) és végre egy harmadikat ráadásul az ajkamra. (Ez már remek revanche! De hát miért nem mindjárt ezen kezdte?!)

Azt hiszem, három ilyen olympusi csók a legszebb istenasszonytól elég ok arra, hogy szabad legyen (licet) az embernek egy kissé megválni a józan esztétől. (Mégis csak klasszikus nép az az olympusi had! Kár volt hagyni őket nyugalomba vonulni!)

Másnap irtam neki egy rózsaszínű levelet (szórol-szóra kiollózva Petrarca szerelmi szonettjeiből) és elküldtem neki az Olympusra — poste restante. Ha az istenek postareformja is oly tökéletes, mint teszem Magyarországgé, a jövő század hajnalhasadtával már olvashatja a gyönyörű istenasszony — Petrarca szerelmes szívének bánatos keservét.

Csak azt sajnálom, hogy nem kértem tőle rendez-vous-t!

Hanem a tűzrevaló humoreszket csak megírtam nagy fáradsággal és ha Aphroditének véletlenül ígéretet nem teszek, most elmondanám a klasszikus Ovidiussal:

Multa quidem scripsi; sed que vitiosa pulavi
Commendaturis ignibus ipse dedi

és megkímélném lázas agyam termékét a — papirkosártól!

Zongor József.

A D O M Á K.

Igazi háziasszony.

— És mi volt az ön egyiptomi utazása alatt a legpompásabb, a mi a legerősebben megmaradt az emlékezetében?

— Az, hogy a keops-pyramis tetején július 14-én fölvarrhattam a férjem kabátjára egy leszakadt gombot.

*

Az idealista.

— Bíró: Tanu, mondja el, mit tud arról a verekedésről?

— Tanu lelkesülten: Bíró ur, még soha életemben ilyen szép dulakodást nem láttam!

*

Az eladott törzsasztal.

— Vendéglős (a törzsasztal vendégeihez): Uraim, holnaptól kezdve más lesz a gazda, mert a koresmát eladtam. Én a másik utcában nyitok koresmát.

— A törzsvendégek kara: Akkor mi is Önnel megyünk az új koresmába!

— A vendéglős: Az, kérem, lehetetlen, mert én Önöket is eladtam.

*

A viczinállson.

— Utas: Kérem, kalauz, áll-e itt a vonat addig, amíg megvacsorálok?

— Kalauz: Addig nem, de vacsora után, ha egy kicsit siet, utólérhet bennünket.

A rózsacsokor titka.

Írta: **Klier Mihályné.**

(Pályamunka.)

Kedves Iduskám!

Sok ideje, hogy elkerültünk egymás közeléből, körülbelül tíz esztendő is eltelt már azóta. Hanem azért most is gyakran gondolok azokra az időkre, mikor mindketten fiatal kis leányok voltunk és telebeszeltük egymás fejét mindazokkal a tarka-barka dolgokkal, amiket csak egy bakfis álmodhat.

Utólagosan azonban egy kis lelkiismeretfordulást érezek magamban. Mert, ha jól meggondolom a dolgot: én voltam az, aki csaknem mindig beszélt, s valószínűleg a te nagy bosszuságodra. Hisz emiatt nem juthattál hozzá, hogy kedvedre kibeszélgesd magadat a te Pistádról, akinek azóta felesége vagy, hanem cserébe hallottál eleget K. Mihály postafisztról.

Az „első majálison” ismerkedtünk meg, hol állandó gavallérom volt. Azután is gyakran találkoztunk, s mindig nagyon figyelmes volt irántam, de szerelmet sohasem vallott. Nekem pedig minden gondolatom az volt, hogy megtudhatnám, vajjon érdeklődik-e irántam csak egy piczikét is, mikor én olyan nagyon szeretem.

Farsangkor egy kaszinó-estélyre voltunk meghíva. Ettől az estétől nagyon sokat vártam, mert biztosra vettem, hogy „Ő” is ott lesz. Mialatt lázas izgatottsággal készülődtem a mulatságra, egy hordár jött hozzánk és egy gyönyörű csokrot hozott nekem, kedvenc virágomból tearózsákból összeállítva. Nagy örömmel vettem át, de hogy ki küldte, a világot sem akarta elárulni.

Végtelenül bántott, hogy kíváncsiságom nem lett kielégítve s bosszúból csokor nélkül mentem el a mulatságra.

Amint beléptem a táncsterembe, első dolgom volt azt nézni, hogy ott van-e „Ő”? Csakugyan ott volt. De szent Isten, mi lehetett? Nagyon lehangolt volt, s oly hidegen üdvözölt. Még tánczra sem kért fel. Elképzelheted az én lelkiállapotomat. Folyton azon töprengtem, mi érthette ezt a szegény fiut?! Mindenféle okot találtam ki, s már arra is gondoltam, hogy talán a hivatalban érte valami kellemetlenség, de hisz akkor nem jött volna a mulatságra. Mégis valami más bánthatja! — Nem is maradt ott soká, még a szünóra előtt eltávozott.

Néhány nap múlva hallottam, hogy áthelyezéseért folyamodott Nagyváradra. Sikerült is neki, és az én nagy bánatomra. Csakhamar eltávozott innen, anélkül, hogy egy „Istenhozzád”-ot mondott volna nekem.

Mindig busultam utána, de női büszkeségem nem engedte, hogy tudakozdjam felőle. Nagy bánatomról és csalódásomról nem is szóltam senkinek s csak akkor nyugodtam meg kissé, ha arra gondoltam, hogy talán még egyszer vissza fog jönni s akkor megértjük majd egymást.

Kérőimet mind kikoszaroztam. Az ismerősök és enyéim már kezdték megszokni azt a gondolatot, hogy sohse megyek férjhez, s bizony magam is elhatároztam, hogy annak idején a „vénlányok” sorába lépek, de ugyátszik, a „Sors” könyvében mégis más-kép volt megírva.

Az itteni posta- és távirdahivatalvezetői állás üresedésbe jött s az egész város roppant kíváncsisággal várta az új főnök megérkezését. Csak én nem tördtem vele. Nemsokára azonban dolgom akadt a postahivatalban. Bemegyek, s nagy meglepetésemre, ott látom „Őt” az új postafőnököt.

Egy percze mintha megállt volna a szívem vereése, hogy azután nagyobb erővel doboghasson. Iste-

nem! milyen öröm, mily boldogság, hogy annyi év múlva mégis viszontláthattam.

De minek is örülök oly nagyon! — Hiszen azóta már bizonyosan van felesége! Hanem mikor a leányok szokásához hiven megfigyeltem, van-e karikagyűrűje, — jóleső meglepéssel tapasztaltam annak hiányát.

Ő is megismert s úgy vettem észre, örül a viszontlátásnak. Elbeszélgettünk, de nem sokáig, mert neki is dolga volt, én is siettem.

Másnap eljött hozzánk. Sokféléről beszéltünk, többek között, hogy még ő is nőtlen ember. Kíváncsian kérdeztem tőle, hogy mi lehet annak az oka. Erre ő elbeszélte, hogy egyszer nagyon szerelmes volt egy leányba, de az nem viszonzta szerelmét. Ezt úgy tudta meg, hogy az illetőnek egy multság előtt csokrot küldött s ebbe egy levelet rejtett, melyben azon óhajának adott kifejezést, ha a leány viszont szereti, szerelme jeléül a csokorral megyen a mulatságra, s ennek daczára ideálja csokor nélkül jött oda.

Mit tehetett mást, áthelyezéseért folyamodott, hogy csalódott szívére enyhülést keressen. Nem találta meg s most visszajött, hátha mégis elérheti ezéjét, hogy ha még nem késő.

Nem feleltem semmit, bementem szobámba. Felkerestem szekrényemben az elszáradt csokrot, s csakugyan benne találtam a rózsaszín kis levélkét. Összevisszaesókkoltam azután a csokorral együtt kivittem hozzá, s elbeszéltem neki, hogy történt az egész dolog.

Mindketten könyeztünk a meghatottságtól. Így tudódott ki, hogy nem én voltam oka a félreértésnek s mindkettőnk éveken át húzódtott bánatának. Örömmel tudatom, hogy menyasszonya vagyok.

Csókol a te végtelenül boldog barátnőd

Jlonka.

~ Temetőben... ~

*Temetőben kivirált a rózsafa,
Szívemben is virág nyitott valaha;
Csalfa kislány letépte e virágot,
Megátkoztam én azóta
Százszor e rongy világot!...*

*Temetőben szomorúan zúg a szél,
Hall a rózsza, szállong róla a levél; —
Jó lesz nekem sárkeresztnek az ága,
Jó lesz nekem szemfödőnek
A lehulló virága!...*

Balla Miklós.

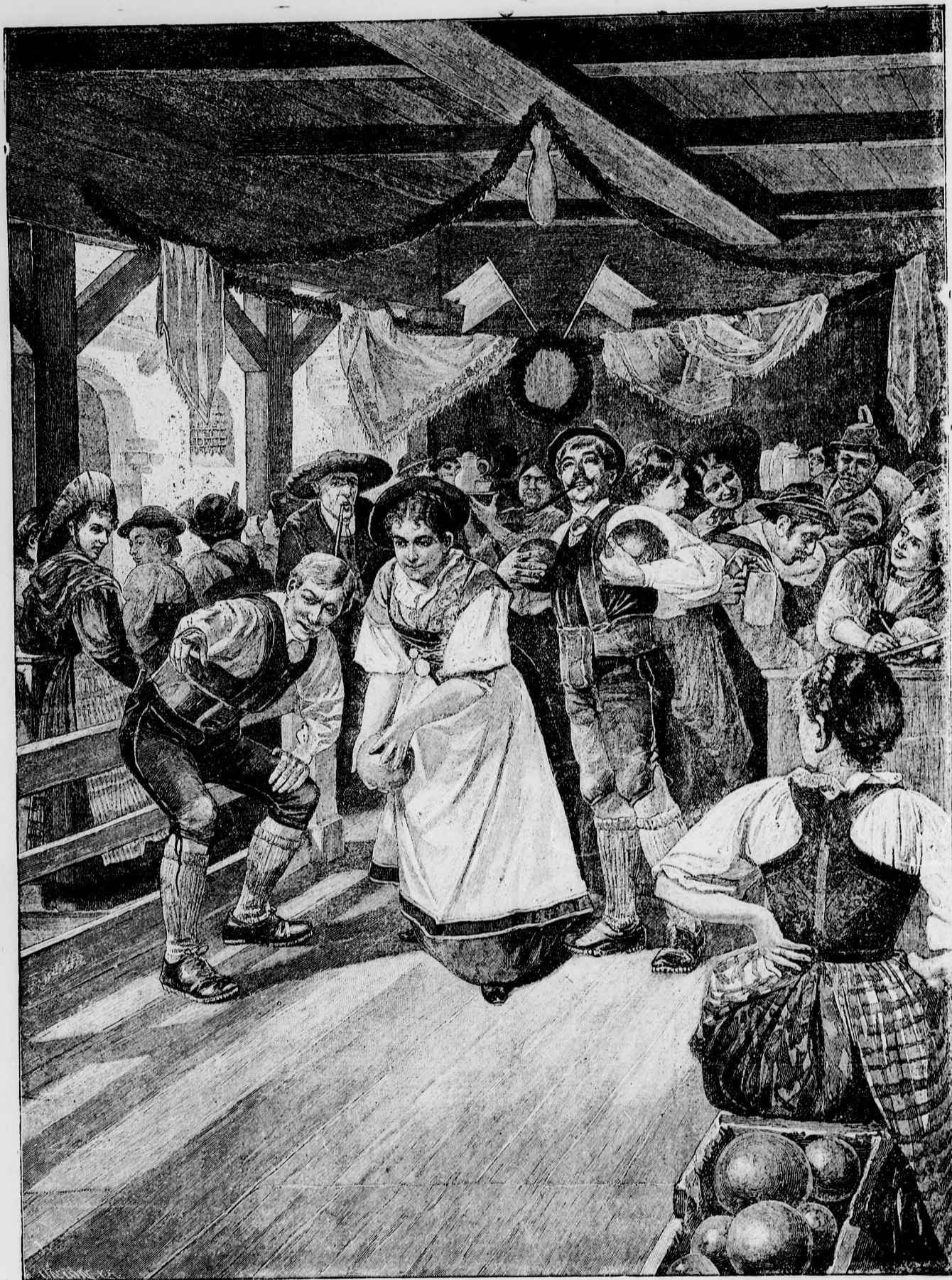
RÖPKE GONDOLATOK.

Az „életbölcesség” professzorát „tapasztalat”-nak hívják. Hatalmas tudós ez az ur, és nagyon drága áron osztja leczkéit.

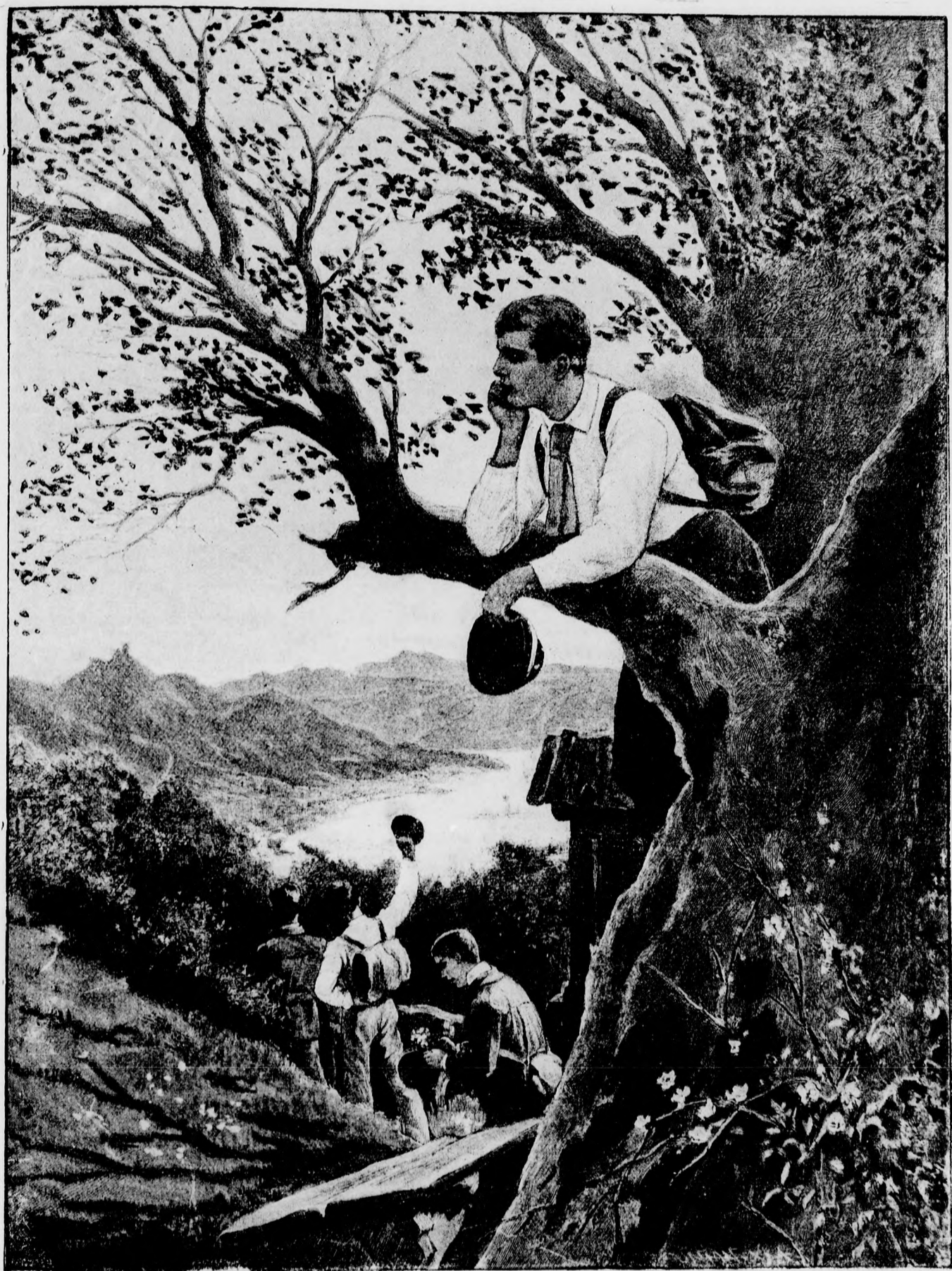
Sajnos, hogy az önfeláldozás: az önmegtagadás, — a szerető gyöngédség felett: mindig az erőszak, az önérdék nyers hatalma győz.

Nagyvárady Myra.

— Kuglizó falun. —

◆◆◆ Tavaszi kirándulás. ◆◆◆

◁ Dömötör Zsuzsánna. ▷

(Pályamunka.)

I.

Vidám zajtól hangos Dömötörék háza:
Esküvőre készül Dömötör Zsuzsánna;
Suhogó selyembe öltöztetik szépen,
Ilyen szép menyasszonyt nem láttak már régen!

Selyemruha olyan szépen illik rája,
Leomlik a haja karesu derekára;
Drágagyöngyöt, éket be sokat rá raknak,
Kezébe fehér szál liliomot adnak.

De nemcsak ruhája bámulatbaejtő,
Szépnék is alkotta őt a nagy Teremtő:
Nincsen olyan leány három vármegyében,
Angyal sincs talán a hetedik mennyeigben!

S mikor elkészülnek — nem is lehet máskép —
Sorra dicsérgeti mind az egész násznép:
Édesanyja is szól: „Magzatom, virágom,
Boldog napkelteidet be örömmel látom!”

Hizelkedő szókra nem felel Zsuzsánna;
Jó szívét égető, mély fájdalom bántja,
Hogy senki ne lássa, lassan félrefordul,
S ragyogó szeméből két könnyesepp kicsordul.

II.

Bágyadtan világít le a hold sugára,
Csillagok köréből a szőke Dunára:
Szőke Duna partján, ott a füzesszélén,
Ifjú legény jár-ke, bánattal szívében.

Nehéz sóhaj fakad mélyéből szívének:
Orczái ráhulló könnyeitől égnék;
S míg patakként folynak bús könnyei rajta,
Fájdalmas panaszra megnyílik az ajka:

„Fényes napom eltűnt, felleg borult rája;
Te borítottad rá, Dömötör Zsuzsánna;
S mint terhes fellegből hull az eső csöppje,
Úgy hulldogál érted szívem fájó könyve.

Legföltettebb kincse te voltál szívemnek,
Csitító dajkája zsenge szerelmemnek;
Hűséget esküdtél itt a füzesszélén,
Tanúm rá a hold s a csillagok az égen!

Elhagytál, ámde én nem vádollok téged;
Ártatlan lelkednek nem roccok fel vétket.
Választanod kellett anyád s én közöttem
S a szülőszeretet győzött én fölöttem!

Hűséget esküdtél templomban ma másnak;
Hallom még zaját a víg mulatozásnak,
De mire fejedről lekerül a párta,
Az én lelkem felszállt már a mennyországba!

III.

Álmosan tekint le a teli hold képe,
De nem hoz az álmot a fürge násznépre:
Dömötörék háza víg énektől hangos,
Tánczolnak az ifjak, munkál a czimbalmos.

S a menyasszonytánczra, hogy rátér a nóta,
Boldog, ki viheti csak egy fordulóra;
Mindenfelé jókedv s mind oly boldog itten,
Csak a menyasszonynak semmi kedve sincsen.

Elbámul időnkint maga elé mélyen,
Visszafojtott sóhaj lázong kebelében:
S a sóhaj lesz győztes a nehéz tusában:
Meggjelen pilláin könnyesepp alakjában.

Egyre fogy az idő, feles már az éjjel;
Lefelé igyekeznek a hold és az égen.
Mi történik tovább, hogy azt ne is lássa,
Beleburkolózik felhő palástjába.

Lakodalmas házban éjfél üt az óra,
Szép menyasszony sorsa most ér fordulóra;
Eltűnik fejéről örökre a párta,
Fejédszül helyét a főkötő felváltja.

De hol a menyasszony? Nincsen a szobában;
Keresik udvarban, keresik a házban;
Hiába keresik, nem akadnak rája,
Csodálkozó hangot hallat a nép szája.

Sír az örömanya szívszakgató hangon:
„Hova lett a lányom, magzatom, galambom?
Hol vagy? Hova lettél, én szerelmem, cérem?
Oh, hogy ezt a szégyent is meg kellett érnem!?”

* * *
Hogy hova lett lányod, egyetlen reményed?
Szőke Duna habja elregéli néked,
Mely a füzes szélén, hol a nád bölényt,
Ölelő karokkal két halottat ringat.

Erdélyi Sándor.

A mostohagyerek.

Irta: **Beksics Gusztávné.**

A szekér előállott, a klumpában (faczipő) kopogó német béres könyes szemmel emelte föl a ládát, hogy kivigye az állomásra. A kis urasági ház tornácza előtt ott toporzékoltak az arabslovák a hintóba befogva s János a szeméit törülgette a bakon, mert a kedves kisasszonyt talán most viszi utóljára.

Obabenn a nagy ebédlőben pedig ott térdelt a tizenkétéves lányka a beteges anyja előtt, ki áldólag tette hosszú, keskeny kezeit Klárika fekete bársonyos hajára, mondván:

— Jól viseld magad! Tanulj! A birtok nem nagy, ki tudja, nem lesz-e szükséged arra, amit tudsz. Szépséged talán férjhez is visz, de a házasság sem mindig boldog s mindentől megfoszthatnak, vagyontól, földi javaktól, csak attól nem, amit tanuljál! És imádkozzál kis leányom! Látod, én beteges vagyok, talán nem sokáig élek, nekem nagy vigasztalásomra fog esni, ha te jól vizsgálod! Igérd meg, Klárika, hogy szorgalmas, Isten-felő léssz, mint fivéred!

És alány könyekbe fulladva fogadkozott.

— Méltóságos asszonyom! — szölt közbe egy resegő hang, — Klári kisasszony az én nevelésem, nem kell őt félteni! — Nagyon jó esze van, és ha igazságos akarok lenni, már majdnem többet tud, mint én! — Hiszen méltóságod oktatta őt nyelvekre is, mely szakban az én ismeretem hiányos! Épen olyan eszes ő, mint bátyja.

— Tiszteletes uram megtette a kötelességét, bár ott főnn Budapesten is úgy folytassák a felsőbb oktatást!

— Jótállok ezért! — felelt az ősz református pap.

— De menjünk, mert el találunk késni.

És Klárika megölelvén édesanyját, ki fekvé maradt, elbúcsúzván a nőcselédektől, a Diana kutyától, a házi ziczizától, beugrott a hintóba, kísérve az ősz lelkésztől, és a vonat felé rohogott.

Olyan fájó érzéssel pillantott végig még egyszer özvegy anyja birtokán, a falun, ahol született, a templomon, hol Isten igéjét hallgatá. Kedves volt itt neki minden s szinte kétségbeesve mormogá:

— Talán sohasem jövök vissza! s a mama oly gyöngé! Istenem! Istenem!

— Jó az Isten, édes gyermekem, bizzunk benne!

* * *

Négy esztendőt töltött Klárika a nevelőintézetben, remek hajadonná fejlődve, tanulmányában mindig kitűnve, Istenéről soha meg nem feledkezve.

Hogyan is? Itt a vakbuzgó reformáták körében olyan vallási rajongás vett erőt lelkén, hogy missionáriusnénak készült. Könyv nélkül tanulta meg az új testamentumot, és, ha dalra fakadt, csak a zsoltárok dallamát zümmögte. Mintha kis falujának népdalai néha ott zümmögtek volna a fülében, mint valami távoli méhkas zajának zsongása, de nem tudottak ajakára. El volt feledve a falu, a jó tiszteletes, a kert, az állatok, minden. Pedig eleinte minden éjszaka arról álmodott, hogy a templomban áll, midőn a nép erőteljes zsoltáránekeivel dicsőíti Istenét! Majd arról, hogy a birtokukhoz közellévő falu korezmájában összeverekedtek a parasztok.

A német béresek a horvát lakókkal. És tompa ütések hallatszának rémes ordításoktól követve, mert a

klumpa a lábón: fakalucsni, de a kézben jó kobakoló fegyver.

Majd arra ébredt az előtt, a mama haldoklik. Addig álmodta ezt, míg csakugyan jött egy távirat, intézetben létének negyedik évében, hogy a mama meghalt. Oh! hogy sirt, hogy zokogott. És mikor hazaért a temetésre, mily borzasztó kétségbeesés vett rajta erőt, a midőn a tiszteletes vigasztalta:

— Mindenkinek meg kell halni! S oh! a jó Isten olyan könyörületes azokkal szemben, akit szeret! Nem viszi el hirtelen! Oh! nem! Előbb meggyöngíti, elveszti apró örömeit. Látóképességét, hallószerveit megerőtleníti, étvágyát megcsökkenti. Kihullatja haját, elveszteti fogait, saját szépségében sem gyönyörködhessek, — s a beteg lassan olyannak érzi magát, mint a fa őszzel, lombtalanul, kirabolva a természet által. Ez az igazak halála!

— A villámsújtott fa, a hirtelen halált szenvedő ember, készületlenül, Isten haragos keze által megy át az enyészetbe. Míg a hosszas betegségben elhunyt, elhervad, bemegy a halál telébe, hogy az öröklét tavaszára ébredjen!

És Klárika, meghaltanyjára pillantva, a szenvedések és betegség által összetöpörödött alakra, szívében igazat adott a papnak, mert igazán kirabolta e kedves alakot a természet mindenéből.

Fivére, kinégy évvelöregebb volt nála, visszakísérte őta neveldebe, mert még nem tette le a vizsgáit. Pedig, tekintve a birtok bérbeadását, s a csekély bérösszeget, Klárikának igazán nevelőnévé kellett lennie, hogy bátyja tovább tanulhasson. Neki már nem jutott abból sokáig támogatás.

S eljött a vizsga, a melyen a vallásos lány kitűnően felelt, úgy hogy nem csak tanári oklevelet nyert, de a hallgatóság köréből ajánlatot is kapott, miszerint fogadja el egy özvegyember kis leányának nevelését.

Klárika elfogadta. Kicsi podgyászával, melyben a biblián kívül édesanyja aquarell festményképe volt a legbecesebb, nem vitt egyebet, mint tiszta szívet, jó akaratot új szállására; hol egy élte delén levő uriember várta, kinek kis leánya beteges és gyöngé volt.

Klárika a legnagyobb szeretettel tanítá és gondozta a kicsikét, kinek arcocskája halvány volt, talán az anyai csók híján.

Az orvos sétákat rendelt, s így Klárika kézenvezette naponként a kis leányt ki a szabadba.

Amint az Andrassy-uton sétálva haladtak, a kis leányka keze mindig összerezzen, mert Klárikával a fiatal és nem fiatal emberek mindig illetlenkedtek. Az egyik aszfaltbetyár melléjük lépett és Klárikának a fülébe sugdosott, a másik virággal kínálta, a harmadik a kis leány keze után nyult.

Hazajöve, a kis leány elpanaszolá édesapjának, hogyan üldözik Klári kisasszonyt az urak, úgy hogy már sétálni sem mernek.

Az apa tágra nyílt szemekkel bámult Kláirra, míg arcán kiült a meglepetés és a vágy.

Ettől a naptól fogva mindhárman sétáltak s az apa vezette a kis leányt, de inkább Klárit látszott védeni a férfiak tolakodó esodálkozásától.

Mert szép volt Klári és napról-napra jobban kibontakozott szépsége, úgy hogy egyik este az apa arra kérte Klárikát, fogadja el férjéül.

A szép nevelőné megdöbben. Bármily szerenese is volt reá nézve e gazdag özvegyember, de érezte, hogy nem az a férfi, kit szíve óhajt.

Azonban addig ostromolta őt, és addig kérte az apa, hogy Klára „igent” mondott.

Fölfogadta, hű feleség és jó mostohaanya lesz; pedig a kislány duzzogott.

És az esküvő után a gyermek fogyott-fogyott, míg egészen beteg nem lett. Kicsi szobájában most már

egyedül lakva, nem is sejtette az apja, hogy a gyermek feltékeny reá. Nem hozta tehát közelebb a kedves Klárka a papa szívére, de ők mindketten tőle vettek el valami jót! A kényeztetést, amit úgy megvárt, ami éltette, főntartotta!

Úgy félt a gyermek a szobájától. Mindig azokat a nagy szemeket látta, a melyek eleinte oly szeretettel, később annyi szemrehányással néztek reá édesanyja képéből. Ideges lett! Elkivánczozott messzire, ki, ki a világba!

Klárka is az utazást javasolta. Férje engedelmessékedett, bár csodálatos szenvedélynek vette felesége búskomorságát, mostohagyermeké betegsége miatt... De Klárka utazni akart... és elutaztak!

* * *

Az asszony fiatal volt és ragyogó szép! A férj fáradt és már hanyatlóban! Az asszony még semmi örömet sem élt át, vágyott megismerni mindent s a férjet untatta a csömörlésig a rég megízlelt világi mulatság. De szerette a szép asszonyt s elvitte Párisba, beteg leánykájával együtt.

Végigjárt Klára minden színházat, mulatóhelyet, végigrobotolt férje vele minden mulatságot, de mindketten azt érezték, hogy elidegenednek egymástól. Klára a tavaszt hordta szívében, minden virágot le akart szakítani az élet fáinak ágairól, míg férje őszi, borus, ossziáni hangulatával, pihenni vágyott, mint a tél, hófehér bundától letakarva.

(Vége következik.)

— ATÁLIA. —

— Elbeszélés az okorból. —

Írta: **Beöthy Imre.**

(Vége.)

III.

Csak halványan világította meg a király alvószobáját az a két pislogó láng, mely ott lobogott az öles kandaláberek tetején, meg-meg csillogott, mint messze villám fénye az ezernyi arany hieroglifek zománczain. Mintha valami mély gyász előjelét mutatná. Olykor egyik-másik testőr óvatosan belép, nézi, hazajött-e már Candales, alszik-e már s aztán félve, lábujjhegyen ismét eltűnik az ajtó mögött.

De ime, most a középső nyílás nehéz függönye szétnyílik elől Candales, utána két testőr keresztbecfektetett lándzsákon hozza az elalélt Tabujdát, ott találták lenni a lépcsőfokon, az oszlop mögött, eszméletlenül; hogy került oda, ki tudná azt?

Az aggódó király megérinti Tabujda hideg kezét s örömmel látja, hogy a nő léleklök. Ekkor parancsot ad, vigyék a mellékfülkébe és ha magához tér, akkor a fővezéri palotába; addig Gygesznek hírt vinni sem szabad.

S mikor a jó király maga maradt, odatült az ágyhoz felvezető lépcsőre, fejét búsan engedte jobbkarjára pihenni, oly jól esett kissé elmerengni szánalmas helyzetén.

Eszébe jutottak a mágusok szavai, kik oly szomorú jövőt jósoltak neki s lám, mind bekövetkezett. Látta annyira szeretett első nejét, kivel olyan végtelen boldog volt, eszébe jutott a tanács határozata, mely arra kérte, hogy Atáliát nejévé tegye, azt a szécsélyes leányzó, kinek most alig akad egy-két szava hozzá s akit mégis hajh... mennyire szeret, bábja, bolondja lett annak a csalfa asszonynak! Hogy is történt az?! Azután megint csak visszatér első szerelmére, hű nejére, míg lassankint szemére jó a

jótékony álom, odamégy hát s ruhástul ledül a vadbőrös ágyra s csakhamar el is alszik mélyen, erősen.

Mintha csak ezt a pillanatot várták volna, a baloldali fülkéből előtűnik Atália, kezénél fogva vezet, inkább vonszolja Gygeszt, a fővezért. Szétnéz s aztán oJavezeti Tabujda alvó fülkéjéhez és kárörvendő, fojtott, gunyos hangon sutlogja:

— Oda nézz, te gyáva! te rabszolga! nézz be oda az ágyra, ki fekszik ott a király alvószobájában?! Tabujda, a te hűségese feleséged! Tudod-e, miért adta nekem ezt a gyűrűt, melyet egykor anyád viselt, hogy ide engedjem egy éjszakára a király mellé, hogy megszegje női hűségét, esküjét s aztán téged ki-neveessen, téged, te jégember, te kihült zsarátnok!

S Gygesz odaállt az ajtóba, megtörtén, agyonsujtva e nem hitt látományra.

Oh, hogy küzd magával, keble hogy zihál, szeméi vérben forognak, reszkető keze idegesen szorongatja az oldalán csüggő széles kard markolatát s mégis, mégis nem megy be hozzá, gondolatában védő szavakat keres neje számára, hátha, hátha... és keze ismét lehanyatlík, erős sóhaj felszabadítja az elnyomott szív zakatolásását. Ah, de nem úgy Atáliánál! E felbőszült némben nem engedi pihenni, újra eléje áll, újra kinozza, gömbölyű acéltizmos kezével vállán ragadja, míg a másikkal sértő, nevető gunyonyal mutat az alvó királyra.

— Ébredj, te alvó hustömeg, odanézz, ki alszik ily közel a te hűségese nődhöz?! Az én uram, a vén Candales királyod! Menj, csókolj kezét, csókold meg azt a kezét, mely egy félóra előtt Tabujda arcát simogatta, simogasd meg azt az ajkát, mely az imént nőd ajkát csókolgatta!

Ah, minő volt a hatása e szavaknak! Rémséges volt ránézni, mint veszett himoroszlán elordítja magát s megvillan a széles kard és Candales, a jó király, megszűnt élni s aztán, mint bőszült bika, messzire dobja a vértől csepegő kardot, mely tompa zuhanással hull a padló közepére és rohan, fut, el-el, a kárhozatos légből! El innen!

Utánamegy Atália is, arcán nyugodt mosoly. Győztem! Gygesz most már egészen az enyém lesz!

A nagy zajra Tabujda is magához tér, kijön a fülkéből. Ah, de milyen szomorú látvány! Bomlott haja kuszáltan hullott félig meztelen testére, szeméi zavartak, beszéde érthetetlen, majd sir, majd nevet, nem tudja már mit cselekszik, mit beszél. Majd a földön fekvő véres kardot felragadja s aztán ujjongva, dalolva tánczba kezd:

Jertek, jertek boszút állni
Az elrablott kincsért,
Kicsi gyűrűm od' nem adtam
Nem a nagyvilágért.

S aztán megint megáll, búsan tekint szét, majd újra esdő, hívó hangon folytatja:

Ez a gyűrű, kicsi gyűrű
Gygesz ereklyéje,
Tegnap este elvesztette
Hűtlen felesége.
Csím, csím, talabér,
Megtalálom én azér'.

Jertek, jertek, menjünk!

IV.

Assur-bani-pal, a nagyhirű assyr király, kétszeres erővel támadta meg a most már királyvesztett Lidát. Sardesig haladt győzelmes hadseregével, tüzvel-vassal pusztított mindenfelé, maga a királyné is alig bírt menekülni palotájából, mindenütt nyomában voltak a gögös elbizakodott assyr harcosok.

Ott bujdosott hegyek-völgyek között, sűrű erdőségben, hogy megmentse életét. Gygesz, kiért annyit áldozott, — elhagyta, — ott küzdött ő a harcmezőn, hogy kinos életét mielőbb otthagya a csata zajában.

Atália odaért egy kis tisztásra, melyet sűrű bokrok vettek körül, hátul mély sziklarepedés látszik, az előtt kőpad, melyen sűrű

moha és erdei virágból készült ágy volt. Nem gondolt ő most arra, hogy kihordta azt oda, fáradt volt, leült. Kaszka pedig, a hű szolgálta, mindenütt utána.

— Szomjas vagyok, — szól fárad hangon a királyné, — oh, mit nem adnék egy ital vizért? Mit? semmit! hisz mindenem elveszett! s kétségbeesve horgasztá le fejét keblére.

— Csendesülj, királyné, ott lenn kis patakoeska folydogál, onnan hozok vizet sisakomban.

— Menj, menj! hozz inkább gyorsan ölü mérget! s lefekszik a mohaágyra, fáradt volt, elaludt. Kis vártatva ismét haraszt-zöreje hallatszik és az ismerős ének:

Ez a gyűrű, kiesi gyűrű,
Gygesz ereklyéje.

Tabujda előjön, térdigérő szöke haját meglépázta a lomb ruhája fesledezik, fején erdei virágból font koszorú, mereven néz, majd mintha valakihez szólana:

Itt a gyűrű, itt van! s az ujjára esavart fűkarikát esókolja, ott volt a gyémántgödörben, zöld mohával befedve, mohaágyba temetve! hihihii! hihihii! — majd azután szomorú, bánatos hangon, könyezve folytatja:

Lehullott a csillag ezédruis tetejére,
Onnan nézett vissza elhagyott egére,
Le a tarka rétre, kis ibolya hívja;
Ezt a veszteséget, a nagy ég hogy bírja,
Néz az ibolyára, tarka virágra,
Hull a csillag könye, hull a ezédruistára,
Hát a te szép szemed, könnyezik-e értem,
Fáj-e ugy a szíved, fáj-e mint énnekem,
Hogyha hull a könyed, hogyha fáj a szíved,
Vidd el innen, vidd el a te igaz híved!

S hogy be akar menni a barlangnyílásba, meglátja a mohaágyon alvó Atáliát, annak lelőgő karján, ujján Gygesz gyűrűjét. Mintha egyszerre agyáról sűrű köd oszlanék szét, örömsikoltásban tör ki.

Ah! ott van, elhozta, visszahozta Gygesz gyűrűjét, ah, te rossz asszony, te ördög, te pokol! hol voltál vele oly soká?! De megmozdul Atália karja, felemeli, mire Tabujda irtózza kiált:

— Ah, nem! nem engedem elrejtteni, ez az enyém, visszaveszem! — s mint kísértet rohan be a sziklanylásba, honnan Gygesz véres kardját hozza ki.

— Nem engedem, nem engedem! — sikoltja a magából kikelt beteg asszony s amit máskor gondolatban sem merészelt, most szíven szúrta Atáliát, gyűrűjét levette és sirt, nevetett. Kazagott, hogy csókolta, hogy labdáztá markában azt a rég elveszett ereklyét... Hova vigye, hova rejtse? Ah, tudja már, oda leviszi a patakba, megmossa, mert hiszen véres, szennyes!

Azután ismét újra haraszt-zaj. Gygesz jön, véres homlokával, tört karddal, utána Kaszka, sisakjában patakvizet hoz.

— Hol van királynéd, Kaszka? itt senki sincs.

— Ott fekszik, uram, a barlangnyílás előtt.

S rémülve látják, hogy a királyné meg van gyilkolva.

— Ah, hát itt is az assyrok jártak már? — sóhajt Gygesz. — szép asszony, szépséges rossz asszony, utólért balsorsod, nyugtalan lelked pihenőre talált!

— Menjünk, Kaszka! még egy út van előttünk. Az életnek ezélja nincs már. Hazánk, nemzetünk elveszett, elpusztult, hadd vesszen el az utolsó Lyda-vezér is.

— Hova akarsz menni törött karddal, jó uram?

— Igazad van! Add ide a tiedet, de nem, néz, itt az assyrok egy véres kardot hagytak. S felveszi a földön fekvő Tabujda által ellökött kardot, és nagy megilletődéssel nézi.

— Kaszka, nézd e esodát, e megfejthetetlen rejtélyt, ez az én kardom, mely ama rémes éjszaka... de nem fejezhette ki gondolatát, mert újra hallatszik az a szomorú ének onnan a hokor mögül:

Ez a gyűrű, kiesi gyűrű,
Gygesz ereklyéje.

— Mi ez? Hallod, Kaszka, oh mily édes hangok ezek! azt hiszem álmodom, vagy a meghaltak térnek vissza az élők közé. S egy lépést tesz a cserjék felé, de e perczen megjelen Tabujda, szép nagy szemét Gygeszre merészli, a dal elhal ajkán, nézi, nézi egymást a két remegő alak, majd Tabujda Gygeszhez rohan, oh, de nem bírja átölelni már, előtte összeesik, — az öröm, a boldogság megölte.

S Gygesz lehajol a drága teherért, felemeli, térdére fekteti, szól hozzá édes szavakat, melegítő esókkal ébreszti hideg ajkát, szemeit. Ah, de nem szól, nem mozdul szép neje és Gygesz csak nézi, nézi mereven azt a sápadt arezot, azt a mozdulatlan alakot, szemeiből csak úgy omlanak, csak úgy hullanak a könyek. Szeméből könyek, homlokáról véreseppék.

~ A fenyőfa. ~

(Pályamunka.)

Felhők között úszó bérezek koronája,
Te vagy, büszke fenyő, az én lelkem fája.
Sóvárgott a szívem, eljöttem közétek,
Hogy reményim szálát újra kötözzétek.
Nagyon kifárasztott az élet tusája,
Örökzöld színetek új reményt ad rája.

Törzsetek, mint szívem, hiában öregszik,
Nem görbül a földre, magasba törekszik.
Szálatok mindig egy, nincs fattyuhajtása,
Mintha életemnek volna édes mása.
Növéstek égfelé egyenesen halad,
Mint lelkem, — nem ismer esavaros útakat.

Olyan a színetek, mint a költő lantja,
Hogy amikor dalát régen abbahagyta,
Amikor portádoz lenn a sír ölében,
S a lantja eltörött, elkallódott régen:
Még azután is szól, hirtet örök tavaszt,
Szerelmet és reményt ezer szívben fakaszt.

Básan nézitek a természet mulását,
Sárguló levelek zizegő hullását,
Ezer szép virágnak színe eltűnését,
A jóságos földnek fagyos dermedését,
S mint a holt természet édes reményága,
Nézitek s maradtok örökzöld pompába.

Tüskétek örökzöld, örök reményt adtok,
Mégis a természet sivatái ragyotok.
Mégis sivatátok a fagyos, hideg telet,
Örömet nem hozhat nektek a kikelet,
A forró nyárnak nincs nálatok hatása,
Nincs zöld tüskéteknek ősszel hervadása.

Miként más falombja: ősszel hervad, lehull
S tavasz furalmára újra éled, virul,
Nincs a fenyőfának csak egy zöldelése,
A hervadás után nem lesz ébredése.
Csak egy tavaszt értek, miként az én szívem,
S ha nyugalomra dült — örökre megpihen.

Péterfi János.

—❖— A PAPIROS. —❖—

— Csevegés. —

AZ én nagyon kedves olvasóimat szabadjon előre is figyelmeztetnem, hogy nem akarom elvezetni abba a kéményerdőbe, ahol a papírt édes szülőanyjából, a rongyból életre hívják, nem, én a kész papirosról akarok beszélni és arról, hogy milyen változó az ember sorsa, ma még egy koldus kifizezmodott tagjain csüggő rongy, melyet magamhoz nem vennék bármint is kívánkoznék is hozzám, holnap már az osztrák-magyar bank préséből csinos kék vagy lilaszínű mondurban kerül ki, mely nem jön hozzám ebben az alakjában, bárhogyon kívánkozom is utána! Most már nem rongy a neve, hanem: bankó!

Vannak azonban papirosok, amiknek nem ily szédtő a karrierjük s amik talán tisztán ragaszkodásból újra és újra visszajönnek hozzám.

Ma egy rongyos ingemet eladom a házalónak, holnap a papírmalomba kerül s holnapután mint adóintő czédula kopogtat be nálam! Oh, mily megható ez a ragaszkodás! Szinte könyezem a viszontlátás örömétől.

Egyik hűtlenné vált kabátom, ha nem is biztos, de elég kényelmes jövőt biztosított magának, papíralakban. Az államnyomdába került s mint váltó hagyta el a gépet. Tizennégykoronás váltó. Milyen büszkén viselte homlokát! Mily nagy értéket fog ő képviselni, erőt vett rajtam, régi gazdáján a hiúság, nem állhatam meg, hogy rá ne kanyarítsam a nevemet, hadd tudják meg másutt is, a bankban is, hogy köztem és a váltó között szorosabb kapcsolat van!

Örökké gyötör az önvád, hogy e jobb sorsra született papírdarabnak egész jövőjét én tettem tönkre — elvesztette még azt a tizennégy korona értékét is, amivel pedig az állam látta el.

Sokat értem már meg életemben és higgyék el kedves olvasóim, hogy a holtunk után is érvényesíthetjük akaratomkat. Jerome K. Jerome, Angolország legjobb regényírója, mondja a „Regénytörténetekben“, hogyha valakinek akarátát egész életében egy czél irányította anélkül, hogy ezt a czélt haláláig elérhette volna, annak lelkébe ez az erős akarat szinte belevésődik, az ezt a czélt holtá után is kergeti, míg el nem éri. Szavai illusztrálására felemlíti azt a két ellenséget, kik közül az egyik a másikat halálra keresi anélkül, hogy elérhetné, mert amikor már-már megoldhatná, meghal. Már most mi történik. A holt a másodvilágról visszatér egy éjszakán, hogy megfojtsa ellenfelét.

Nem hittem az ilyen mesékben, mosolyogtam felettük. Oh, most már nem mosolygok, most már tudom, hogy lehetséges!

Volt egy nagyon szép galambszínű tavaszi felöltőm s ugyanakkor egy kávébarna téli kabátom. Ezek, ahogy ez természetes is, elkésereedett ellenségek voltak, egyik a másikat okolta a tavasz, illetőleg a tél beköszönteért.

Oly halálos gyűlölettel viseltettek egymás iránt, hogy a kibékülésről szó sem lehetett.

A tavaszi felöltőmnek gyengébben volt a szervezete, „mellbetegségbe“ esett, kikopott a melle s én megsírártam és eltemettem egy házaló batujába!

És most jön a holtá utáni boszu:

Kitavaszkodott, az ibolyák a bokor alá, a fecskék fészkeikbe s télikabátok a zálogházba tértek.

Az enyém is odatért nyári álomra és sirjának zárókőve az a zálogezdula volt, mely az én galambszínű tavaszi felöltőmből készült!

Hát azokról az illatos, rózsaszínű levélkékről mit mondjak, melyeken lángoló, forró szerelmemet küldöm szívem bálványainak szívem legforróbb érzelmeit és óhajait tolmácsolom azoknak, akiket szívem szeret s mély érzelmeim e szenvedélyes szülötteit nagyobb hitelesség okáért egy-egy kiérdemült mellényemből készült rózsaszínpapírra vetem!

Amióta egy papírgyárban voltam, verset sem merek írni, mert attól tartok, hogy kiérdemült hálóingeim egyike-másika só-

hajtoz a tollam alatt, míg a jól csengő sorokat rája vetem és ne énrám tessék követ dobni, ha bohókás kedvemnek ez a kis szülötte egy-egy hűtlenné vált tolettedarabjuk hátán kerül kedves olvasóinknak a szeméi elé.

Pécsi D. Anzelm.

ÁRMÁNYOK HŐSE.

(Regény, egy kötetben.)

Irta: **Inokai Pál.**

(18)

XXVI. Általános zavar.

Alojzia örült a kis Ernával, hogy a grófné megérkezik.

Tudta a cselédség, hogy már férj és feleség a hazatérő pár.

Minden rendben volt a megérkezés napjára. Vigan repült a fogat a kastély udvarára, fürgén segítte ki „nejét“ az új uraság, a művész: és a grófnének rózsás, boldog arca volt.

Német inast hoztak magukkal; kire fanyalodva tekintett Miklós komornyik, az ő öreg szemeivel.

— No öregem, nincs itthon semmi baj?

— Nincs, méltóságos asszonyom. Rendszerben van itt mind.

A festőművész ur tudatában uraságának, egy pillantást se vetett a cselédségre, nejét karonfogva vezette fel és kimondhatatlan örömmel lépett a termekbe, érezve, hogy ő lesz itt a parancsoló ezentúl.

Amália szerelmenteljesen üdvözlé férjét „itthon“. Új férj, új feleség, gyönyörteljes napok vártak rá, és a boldog jövő tudatában könnyedén lebegett termeiben, mint egy ifjú leány. Most már Mannel ur feszebb tartást sajátított el.

Czirkusznak nézte a kastélyt; nejét első lovarnőjének. A cselédeket lovagnak; a kis Ernát és Alojziát a papírkarikákon átrepülő segédhölgyeknek. — Inasát, az új német liberást, és az öreg komornyikot bohócoknak tekintette.

A világot néző- és tapsolóközönségnek képzelte, mint fogják őt bámulni, hogy Amáliát meghódította, ki háromszázezret özvegyi kasszájából a férje nevére iratott be egy bankban . . .

Hol lehet Nina? Ez képezi majd a titkos kedvest, hisz a czirkusz tulajdonosnak is van alsórendű komédiásnője, igen kedves alakok szoktak lenni.

Ninának főszerep jut itt a játékban. Mielőbb meg kell tudnia, közel van-e az a leány, kire eldöntő titkait bizta, Ernát illetőleg . . .

A kéjben fuldoklott a kedves férj, mikor szép neje karján a leendő „méltóságos ur“ szobákba vezette és mondá:

— Itt vannak berendezett termeid, édes Mannel! . . . Meg vagy-e velem elégedve?

Forró csók és ölelés lett a felelet.

Nevetkeztek, futkostak egyik erkélyről a másikba. Felszaladtak a toronyszobába is, mely festőműterem volt elmenetelük előtt már.

— Te angyal, csak megengeded, hogy ezentúl is festegessek itt? — kérde a férj.

— Hogyne, ha olykor kedved lesz rá. Sőt magam is szeretnék festeni tanulni; egykor Ernácskámát megtanítám.

— Megtanítom én, szerelmem! Miért voltam én festő? . . . Alis, Erna átveszi mostohapapája tudományát és ez igen kedves lesz.

Most otthagyja férjét Amália, bocsánatot kérve, hogy széttekinthessen gyermeke szobáiban és a kulesárnéval egy keveset szólnon.

Mannel ur engedte. Mig neje visszatér, itt szendereg egy keveset.

Amália távozása után becsengette Friczit, német inasát.

— Te neked első feladatod itt, Friczi, amiről ügyességedet fogom felismerni, hogy titokban megtudod a kastélyban tartózkodik-e egy Nina nevű csinos szobaleány? . . . Ne szólj senkinek erről, csak estére vetkőztetéskor adod tudtomra az eredmény mibenlétét.

Friczi ravasz kis arca kegyetlen, visszataszító volt. Pedig erősködött kedves lenni a nőcseléd személyzet körül.

Estig már tudta minden leány nevét, a konyhaleánytól a két szobaleányig. De Nina nevű nem volt egyik sem.

Ezt tudatta is urával, mihelyt lehetett.

Elesodálkozott Mannel, hogy nincs a kastélyban Nina.

Azt látta másnap, hogy a kis Erna teljesen egészséges. Tehát nem történt még semmi a megbizásból, pedig ő azt akarta, hogy mire hazajönnek, Er-

—❖ Párisi levél ❖—

(a „Zöld szalon“ részére.)

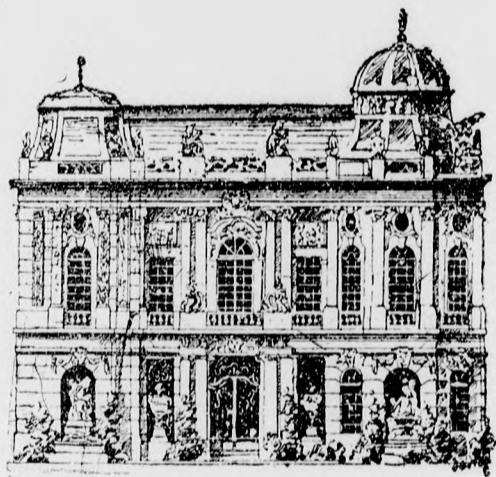
Páris, április 29.

Itt ülök a „Le vieux Paris“ egyik ósdi erkélyén és innét gyönyörködöm a Szajna tulsó partjáról kibontakozó remek látványban.

Le vieux Paris — mint neve is mutatja Ós-Páris. Hasonlít a mi Ós-Budavárunkhoz, csak hogy elhelyezése igen szerencsés. Az építkezés stilszerűtlenségét, ormótlanságát ellensúlyozza bájos elhelyezése. A csendes hab hullámokat verdeső szöke Szajna partján kaczerul terjeszkedik el és különösen este, midőn a kiállítás százezer fényű világosságát a Szajna vize költőien tükrözi vissza, ez egész festői látványt nyújt.

A kiállításnak határozottan legpazarabb és legbizarabb része ennek „főutcája“. Huszonhét méter széles nyilegyenes utcaszor, melyet mindkét oldalon szebbnél-szebb paloták tömör egymásmellettségben szegélyeznek.

Gothika-, moór-, arab- és bizanci stb. stb. építési

AUSZTRIA.

NORVÉGIA.

BELGIUM.

nácska már esontvázzá alakuljon és a sok alvás miatt teljesen elveszítse étvágyát.

A gyermek pedig evet-ivott és kerek volt az arca.

XXVII. Ő itt van.

Érhette volna-e nagyobb meglepetés Amália grófnét mikor Alojziától hallá Szeréna e helyen való tartózkodását.

— Ő itt van? Mióta?

— Néhány hete, méltóságos asszony. A kis leánya elhalt a zárdában. Az a Bernardó ur, vagy más néven báró Ewigstein, ismét megcsalta, elhagyta, miután huszezer forintját kicsalta. Azonfölül azt mondta az apácáknak: ki ne bocsássák soha, mert örült, habár senkit sem bánt. Így jött ide üdülni, beteges volt sokáig, de már itt jobban lett.

Szeréna egyik szobája ablakánál állt s nézett a park felé; gondolva, talán ma kijön az új házaspár.

(Folytatása következik.)

modor váltakozik itt nemes versenyre kelve egymással a lökéletesség pálmájáért.

A kiállítás fővezáján van a legnagyobb emberáradat. Eleven, mozgó tárlata ez a legszebb női-toiletteknek és ékszereknek.

Mennyi szép asszonyt látok itt! A hölgyek tömegegéből három nemzetség válik ki szembeötlően.

Az angol nő nemes egyszerűségével. Ékszer csak az elmaradhatlan fülönfüggő és 1—2 gyűrű.

A német nő, az ő esetlen pompa kifejtésével. Ruhái drágák, de izléstelenek. Keze, nyaka, feje, füle, tele aggatva ékszerrel.

A párisi nő, melynek egész lényén bizonyos részletezhetlen báj vonul végig. Ruházatát egész lényével összeolvadó harmóniába tudja önteni. Ékszerei diszkréték, ruhái nem pazarok; de bizarok. Nem lehet látni két egyforma párisi ruhát, mert mindegyik saját természetéhez, arczszínéhez arányítja át a diszketek.

A francia nő az öltözködés művésznője. Ami a szépséget illeti, határozottan mondhatom, hogy igen kevés igazán széparczu párisi nőt láttam, arczuk mindnek festett vagy rizsporozott. A német és a magyar nő szebb, de kecsesség, báj és sikk dolgában a párisi vezet.

Itt említem meg, hogy most, az igazi francia nő új divatot kezdett, kiállítási muffot (karmantyú) visel, amely élővirágból van összetűzelve. A mellesokor piszkítja a ruhát és rontja a ruhaderék díszének harmóniáját. Virág pedig kell a párisi nőnek. Csinált tehát belőle muffot és igazán kedvesen fest a sétányokon a téli viseletnek ily költői szép szatirája.

DÉL-AFRIKA.

De most veszem észre, hogy — akaratom ellenére — komoly dolgokat írok, de — hiszem — olvasóimra nézve nem érdektelent.

A kiállítás egyes érdekes épületeit magammal hozott amatőr-fényképmasinámmal lekaptam és Róbert gondosan becsomagolva lohol vele a postára és így nyájas olvasóim jelen soraimmal egyidejűleg azokban is gyönyörködhetnek. (A soraimban is?)

Miután több olvasóm készül a kiállításra, meg-sugom, hogy ehhez három dolog szükséges: Pénz! Pénz! és újra pénz!

Az utiköltséget leszámítva, kell naponta 30—40 frank (14—18 forint) fejenként, ha Párist nemcsak látni, de ismerni és élvezni akarjuk.

KINA.

Mert itt most minden drágább a rendesnél. A párisi kiaknázza a helyzetet.

Erre már az én famulusom a Róbert gyerek is rájött és spórolni akarván részemre, következőt cselekedte.

A szállodában czipő tisztításért 1—1 frankot számitanak külön.

Egyszer reggel keresi a puculó szolga czipőinket azok eltűntek.

A Róbert diadalmasan vigyorog. — Hiába, hunczut ez a francia, tuljártam a németnek az eszén!

— ?

Majd annyi pénzt fizetünk nekik czipőtisztításért, hát ide dugtam este a párnám alá.

Áthuzat tisztításért 16 frankot kellett fizetnem.

Igy spórol nekem a Róbert.

De most elég! Kézszerítés a távolból! Viszontlátásra a jövő héten! Pá!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

Képek a párisi kiállításból. Öt érdekes épületet mutatunk képekben olvasóinknak. A képek lapunk Párisban időző tudósítójának amatőrfelvételei. Bővebbet a kiállításról tudósítónk levelében nyújtunk.

Az „Ohio“-i csodafa. Igazi csoda. A hagyomány szerint 400 éves fa, mely természetes növése folytán három emeletre oszlik. Csígalépeső vezet fel reá, az első emeleten, kis várszerű építmény van, melybe hat ember fér egyszerre. A második emelet nyílt terraszt képez, hol hűsítőket kapnak a turisták, a harmadik emelet dűsan árnyékolt „belle vue“, honnan — a fa 71 méter magas lévén — messzire nyílik szép kilátás. A csodafán egyszerre 45—50 ember tartózkodhat.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Harmath Lujza. Megkaptuk, köszönjük. Ami az irodalmi izlés elposványodásáról tett megjegyzését illeti, erre e helyen csak ennyit: Sirhantok felett teremnek a legszebb virágok. Dehogy engedjük el az arezképet! Mi nagyon önzők vagyunk... barátainkkal szemben. — **E. N. S.** A kérdéses két elbeszélést mi nem láttuk. A mostani igen kedves dolog és siker reményével állhat sikra; de kétségbeejtően hosszú. Legalább 10—12 folytatást adna. Hogy közöljük ezt a pályázati idő alatt? Nem akadna egy rövidebb hasonló jó dolog? — **R. E.** A kérdezett egylet belviszonyait nem ismerjük; de úgy halljuk, hogy komoly betegsé-gélyző. — **Kreisler.** Türelem! A beérkezés sorrendjét a közlésekben be kell és illik tartanunk. — **Pálmai.** Sorra kerülnek. — **Hadrava Nándor.** Nem kell félni! Ez nem illik egy kardot viselőhöz. Azért is besoroztuk versét. A képeket kérjük felküldeni, majd kiválogatjuk a javát vagy mind. De gyorsvaton küldje! Üdvözet! — **Radó Gyula.** Ügyes verse — alkalmi lévén — el lett téve a legközelebbi alkalomra. Előfizethet bármely naptól. — **Lauka Gusztáv.** ezer becsánat! Karácsonyi remek verse csak most jutott kezünkhöz. — **Hallatlan!**... biz' az, hogy ily silány-ságot be mer küldeni! — **Nagy J.** Az a baj, hogy hasonlókból nagyon sok van előtte. — **Schw. M.** Gödöllő A kívánt regény-nyel sajnálatunkra már nem szolgálhatunk. Azonban küldöttünk egy másikat és kérjük a „Sz. T.“ címűt visszaküldeni. — **Nagy Vincze.** Sorra kerül. — **K. Ferencz.** Erdőben. Ide nyomatunk belőle két sort:

„Haj! De egy dal zendül
Jébb árva szívembe!

Igazi unikum, hogy egy embernek több szive legyen! — **Simon Vilmos.** Mi a szerelem? Ügyes szemelvények. A keret új mázat kap és így nyomdafestéket fog látni. — **Rosenfeld Lenke.** A talány jó. — **Gyökössy Endre.** „Ha jött az este“. Közölve lesz. — **Márki Imre.** Elvezetett olvastuk. Igen lendületes. — **Kiss Sándor.** Simítson rajta és küldje be újra. Önben van tehetség, csak esiszolni kell. **S. Lenke.** Bizony — bár szeretnénk udvariasak lenni — gyengécskék.